

Китоби Дониёл — Рақами панҷоҳу се

Рӯъёҳои нубувватӣ ошкор мешаванд: дарки рӯзҳои охир тавассути таҷрибаи Дониёл

Jeff Pippenger

2024-01-17

Ҳамаи анбиё бештар дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд, на дар бораи айёме, ки дар он зиндагӣ мекарданд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим на он қадар барои замони худ, балки бештар барои замони мо суҳан гуфтанд, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо эътибор ва қувват дорад. “Акнун ҳамаи ин чизҳо бар онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва барои насихати мо навишта шудаанд, бар мо, ки интиҳои оламҳо бар мо расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На барои худ, балки барои мо онҳо ба он чизҳо хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое, ки Инҷилро ба шумо бо Рӯҳулқудс, ки аз осмон фиристода шудааст, башорат додаанд, хабар расонида шудаанд; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд.” 1 Петрус 1:12»

«Китоби Муқаддас ҳазинаҳои ҳудро барои ин насли охир ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо тақрор шудаанд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Дониёл Худованд ҳалқини намоёндагӣ мекунад, ки дар айёми охир ба воситаи Каломии нубувватӣ дарёфтаанд, ки онҳо пароканда шудаанд. Вақте ки онҳо ба он ҳақиқат бедор мегарданд, аз онҳо талаб карда мешавад, ки дуои Левиён бисту шашро ба ҷо оваранд, ва ҳамчунин он дуоро барои дарк намудани охири сирри нубувватӣ, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон кушода мешавад, чунон ки бо дуои Дониёл дар боби ду намоёндагӣ шудааст. Агар ва вақте ки онҳо ба таҷрибаи Дониёл ворид шаванд, фаришта Ҷабраил онҳоро ламс хоҳад кард, огоҳ хоҳад сохт ва бо онҳо суҳан хоҳад гуфт, то ба онҳо «маҳорат ва фаҳм» бидиҳад. Ҳакимон онҳоянд, ки «афзоиши дониш»-ро, ҳангоме ки сирри нубувватӣ кушода мешавад, «дарк мекунанд».

Ва маро огоҳонид, ва бо ман суҳан ронд, ва гуфт: Эй Дониёл, ҳоло ман берун омадаам, то ба ту ҳикмат ва фаҳм ато намоям. Дар ибтидои дуоҳои ту амр содир гардид, ва ман омадаам, то онро ба ту нишон диҳам; зеро ту бағоят маҳбуб ҳастӣ. Пас, ин каломро бифаҳм ва рӯёро мулоҳиза нам. Дониёл 9:22, 23.

Рӯёе, ки ба Дониёл гуфта мешавад онро дарк намояд, рӯёи «маръех»-и зуҳур аст. Ҷабраил кори ба ӯ супурдашударо дар боби ҳаштум ба анҷом нарасонда буд, ҳангоме ки ба ӯ гуфта шуда буд, ки Дониёлро водор созад рӯёи «маръех»-ро бифаҳмад. Дар боби нӯҳум ӯ бозгаштааст, то тафсирро ба анҷом расонад. Дар боби нӯҳум, Дониёл дигар дар давраи подшоҳии Бобил зиндагӣ намекунад, балки дар таърихи империяи Модию Форс қарор

дорад.

Ҳангоме ки Ҷабраил ба Дониёл дастур медиҳад, ки «ин амрро бифаҳмад» ва «руъёро мулоҳиза намояд», ӯ равандеро аз ҷудо кардани зеҳнӣ муайян месозад, ки меҳода Дониёл онро ба кор барад. Калимаҳое, ки ба тарзи «бифаҳмад» ва «мулоҳиза намояд» тарҷума шудаанд, як калимаи ягонаи ибронӣ мебошанд. Он калима «bîyn» аст ва маънояш ҷудо кардан дар зеҳн аст. Калимаи ибронӣ, ки ба тарзи «амр» тарҷума шудааст, «dabar» аст ва маънояш «калима» мебошад. Пас, Ҷабраил ба Дониёл ва ба онҳое ки ӯ дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунад, хабар медиҳад, ки Каломи ростиро ба дурустӣ тақсим намоянд.

Кӯшиш намо, ки худро назди Худо мақбул нишон диҳӣ: коргаре, ки ҳочат надорад шарманда шавад ва каломи ростиро дуруст баён кунад. 2 Тимотиюс 2:15.

Калимаи «matter» ҳамчунин аз ҷониби Дониёл дар боби даҳум, ояти якум, ба кор бурда шудааст, ки дар он ҷо се маротиба ҳамчун «thing» тарҷума шудааст.

Дар соли сеюми Қуруш, подшоҳи Форс, чизе бар Дониёл, ки номаш Белтешассар хонда мешуд, ошкор карда шуд; ва он чиз рост буд, вале вақти муқарраршуда дароз буд; ва ӯ он чизро дарк кард ва рӯёро фаҳмид. Дониёл 10:1.

Дар ин оят, калимаи «рӯё» ҳамон рӯёи «маръе» — рӯёи намоёнӣ — мебошад, ва Дониёл ҳам чизро (амрро) ва ҳам рӯёро («маръе») мефаҳмид. Дар ояти бисту сеюми боби нӯҳум, Ҷабраил ба Дониёл дастур дод, ки амр ва рӯёро ба дурустӣ ҷудо кунад, ва дар ояти якуми боби даҳум ӯ ҳам амрро (чизро) ва ҳам рӯёро («маръе») мефаҳмад. Ҷабраил дар боби нӯҳум ба Дониёл хабар медиҳад, ки фарқиятро (ба дурустӣ ҷудо карданро) миёни амр ва рӯё дарк намояд. Рӯё ҳамон рӯёи «маръе» аст, ва «амр», ё «чиз», рӯёи «ҳазон» мебошад.

Дар боби ҳашт ҳар ду рӯё муайян карда мешаванд, ва фарқияте зикр мегардад, зеро Дониёл меҳост рӯёи «chazon»-ро бифаҳмад, аммо Ҷабраил дастур ёфт, ки Дониёлро рӯёи «mareh»-ро бифаҳмонад. Вақте ки Ҷабраил ба кори худ барои фаҳмондани Дониёл дар бораи «matter» ва «vision» оғоз мекунад, ӯ Дониёлро огоҳ месозад, ки диққат диҳад, ки онҳо ду рӯёи гуногунанд.

Ва ӯ маро огоҳонид ва бо ман сухан ронда, гуфт: «Эй Дониёл, ҳоло ман берун омадаам, то ба ту ҳикмат ва фаҳм ато намоям. Дар ибтидои зориҳои ту амр содир гардид, ва ман омадаам, то онро ба ту нишон диҳам; зеро ту бағоят маҳбуб ҳастӣ. Пас, ин суханро бифаҳм ва рӯёро мулоҳиза намо. Ҳафтод ҳафта бар қавми ту ва бар шаҳри муқаддаси ту муқаррар шудааст, то ки таҷовуз ба анҷом расад, гуноҳон хотима ёбанд, барои шарорат кафорат ба амал ояд, адолати ҷовидонӣ оварда шавад, рӯё ва нубувват мӯҳр гардад, ва Қуддус-ул-қуддусин тадҳин шавад. Пас бидон ва бифаҳм, ки аз вақти содир шудани амр дар бораи барқарор кардан ва бино намудани Уршалим то Масех, Яъне Сарвар, ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта хоҳад буд; кӯча боз бино карда хоҳад шуд, ва ҳисор низ, ҳарчанд дар замони тангӣ. Ва баъд аз шасту ду ҳафта Масех маҳв хоҳад шуд, вале на барои Худ; ва қавми он сарваре ки хоҳад омад, шаҳр ва муқаддасгоҳро вайрон хоҳанд кард; ва анҷоми он бо сел хоҳад буд, ва то охири ҷанг вайрониҳо муқаррар шудаанд. Ва ӯ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта устувор хоҳад кард; ва дар

миёни ҳафта қурбонӣ ва ҳадияро боз хоҳад дошт, ва бар боли зиштиҳо харобӣ хоҳад овард, то ба анҷоми муайяншуда; ва он чи муқаррар шудааст, бар харобкунанда фурӯ рехта хоҳад шуд». Дониёл 9:22–27.

Ҷабраил меҳост, ки Дониёл дарк намояд, ки чузъҳои ҳар ду рӯё — ҳам «chazon» ва ҳам «mareh» — дар таъбире, ки ӯ барои Дониёл пешниҳод мекард, инъикос хоҳанд ёфт. Ин таъбир бояд ҳар ду рӯёро дар бар мегирифт, ва масъулияти Дониёл буд, ки рӯёро, ки ба поймол карда шудани қудсгоҳ ва лашкар дахл дошт, аз рӯёе, ки ба зуҳури Масеҳ дар Қудси Қудсҳо дар 22 октябри соли 1844 оварда мерасонд, ба дурустӣ ҷудо намояд.

Ҷабраил муайян месозад, ки аз фармони Артаксеркс дар соли 457 то милод, чорсаду навад сол вучуд дошт, ки аз ду ҳазору сесад соли рӯёи шомгоҳон ва саҳаргоҳон «бурида шуда» буданд, ки махсусан барои яҳудиён буд. Дар оятҳои, ки ҳозир иқтибос шуданд, калимаи «муайяншуда» се бор зикр мегардад, вале дар он оятҳо ду калимаи гуногуни ибронӣ ҳастанд, ки ҳар ду ба «муайяншуда» тарҷума шудаанд. Бори аввал, ки «муайяншуда» зикр мешавад, дар ояти бисту чорум аст, ва он калимаи ибронӣ «chathak» мебошад ва маъноаш «буридан» аст.

Ин нишон медиҳад, ки ба Исроил муҳлати озмоишӣ дода шуд, ки бо фармони сеюми Артаксеркс оғоз ёфта, бо сангсор шудани Истефанус дар соли 34 мелодӣ ба анҷом мерасид. Чорсаду навад сол «бурида шуда буд» ва дар дохили пешгӯии дарозтари ду ҳазору сесадсола як давраи кӯтоҳтари пешгӯиро ифода мекард. Шумораи «чорсаду навад» рамзи вақти озмоишӣ мебошад, чунон ки Исо ба он шаҳодат медиҳад.

Пас Петрус назди ӯ омада, гуфт: «Худовандо, бародари ман то чанд бор ба ман гуноҳ кунад, ва ман ӯро бибахшам? То ҳафт бор?» Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям, то ҳафт бор, балки то ҳафтод бор ҳафт». Матто 18:22.

Мағфиратга интиҳо ҳаст, ва ин интиҳо бо адади «чорсаду навад» ифода шудааст. «Чорсаду навад» сол давраи имтиҳон барои яҳудиёро аз наҷоти онҳо то он даме ифода мекунад, ки онҳо дар сангсор кардани Истефанус косаи замони имтиҳонии худро пур карданд. «Чорсаду навад» сол ҳамчунин бо лаънати «ҳафт бор» дар Ибодатномаи бисту шашум алоқаманд аст. Дар тамоми Китоби Муқаддас танҳо ду ҷой вучуд дорад, ки дар онҳо ба он ишора мешавад, ки замин аз шанбегҳои худ баҳра мебарад. Аввалин ҷой дар Ибодатномаи бисту шашум ёфт мешавад.

Ва агар бо вучуди ҳамаи ин ба Ман гӯш надихед, балки бар хилофи Ман роҳ равед, он гоҳ Ман низ дар ғазаб бар хилофи шумо роҳ хоҳам рафт; ва Ман, ҳамон Ман, шуморо барои гуноҳхоятон ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод. Ва шумо гӯшти писарони худро хоҳед хӯрд, ва гӯшти духтарони худро хоҳед хӯрд. Ва Ман баландҳои шуморо хароб хоҳам кард, бутҳои шуморо пора хоҳам намуд, ва ҷасадҳои шуморо бар ҷасадҳои бутхоятон хоҳам андохт, ва ҷони Ман аз шумо нафрат хоҳад дошт. Ва шаҳрҳои шуморо вайрона хоҳам гардонд, ва муқаддасгоҳҳои шуморо ба харобӣ хоҳам овард, ва бӯи хуши қурбонҳои шуморо нахоҳам бӯид. Ва заминро ба харобӣ хоҳам овард; ва душманонатон, ки дар он сокин мешаванд, аз он дар ҳайрат хоҳанд монд. Ва шуморо дар

миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва шамшерро аз паси шумо хоҳам кашид; ва замини шумо хароб, ва шахрҳои шумо вайрон хоҳанд шуд. Он гоҳ замин шанбеҳои худро баҳра хоҳад бурд, дар тамоми айёме ки хароб хобида бошад ва шумо дар замини душманонатон бошед; он вақт замин ором хоҳад гирифт ва шанбеҳои худро баҳра хоҳад бурд. Дар тамоми айёме ки хароб хобида бошад, ором хоҳад гирифт; зеро он дар шанбеҳои шумо, вақте ки шумо бар он сокин будед, ором нагирифта буд. Ибодат 26:27–35.

Чазои «хафт вақт», ки дар боби бисту шашум чор маротиба зикр шудааст, нишон медиҳад, ки хангоме ки қавми Худо пароканда гардонда мешаванд, он гоҳ замин «саббатҳои худро баҳраманд хоҳад шуд». Дониёл ва он се чавонмарди барҷаста ба замини душманон пароканда карда шуда буданд, дар иҷрои лаънати Мусо; ва он парокандагии ҳафтодсола дарси рамзии айнии парокандагии ду ҳазору панҷсаду бистсола буд. Он як дарси айнии нубувватӣ буд, монанд ба сеюним соли хушксолии Илёс дар вақти таъқиби Изобал. Он сеюним сол сеюним соли нубувватиро ифода мекард, ки ба як ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папағӣ, аз соли 538 то 1798, баробар буд. Ҳафтод сол рамзи «хафт вақт» буд, ҳамон тавре ки сеюним сол рамзи биёбони як ҳазору дусаду шастсола буд. Ҳафтод соли асирии Дониёл, ки аз ҷониби Ирмиё муайян гардидааст, «ҷорсаду навад» солро ифода мекард.

Ва Парвардигор Худои падарони онҳо пайваста ба воситаи фиристодагони Худ назди онҳо мефиристод, сахаргоҳон бархоста ва фиристода, зеро бар қавми Худ ва бар макони сукувати Худ раҳм мекард. Аммо онҳо фиристодагони Худро масхара карданд, суханони Ёро хор шумурданд ва бо анбиёи Ё бадрафторӣ намуданд, то он даме ки ғазаби Парвардигор бар қавми Ё барангехта шуд, ба ҳаде ки дигар илоҷе намонд. Бинобар ин Ё подшоҳи калдониёро бар онҳо овард, ки чавонони онҳоро бо шамшер дар хонаи муқаддасашон кушт ва бар чавон ва духтар, бар пир ва бар касе ки аз пири хам шуда буд, ҳеҷ раҳме накард: Ё ҳамаро ба дасти вай таслим намуд. Ва ҳамаи зарфҳои хонаи Худо, хоҳ бузург хоҳ хурд, ва хазинаҳои хонаи Парвардигор, ва хазинаҳои подшоҳ ва амиронаш,— ҳамаи инҳоро вай ба Бобил бурд. Ва хонаи Худро сӯзонданд, девори Ерусалимро вайрон карданд, ҳамаи қасрҳои онро ба оташ сӯзонданд ва ҳамаи ашёи гаронбаҳои онро нобуд сохтанд. Ва онҳоро, ки аз шамшер раҳо ёфта буданд, ба Бобил асир бурд; ва онҳо барои Ё ва писаронаш хизматгор шуданд, то вақти салтанати подшоҳии Форс фаро расид, то каломии Парвардигор, ки ба забони Ирмиё гуфта шуда буд, ба амал ояд, то замин аз шанбеҳои худ баҳраманд гардад: зеро тамоми айёме ки вайрону валангор меҳобид, шанbero нигоҳ медошт, то ҳафтод сол пур шавад. Акнун, дар соли аввали Куруш, подшоҳи Форс, то каломии Парвардигор, ки ба забони Ирмиё гуфта шуда буд, ба иҷро расад, Парвардигор рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва Ё дар тамоми салтанати худ нидо баровард ва онро ҳамчунин ба навишт даровард, ва гуфт: «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: “Парвардигор Худои осмон ҳамаи подшоҳҳои заминро ба ман додааст; ва ба ман амр фармудааст, ки барои Ё дар Ерусалим, ки дар Яхудо аст, хонае бино намоям. Кист аз миёни шумо, аз тамоми қавми Ё? Парвардигор Худояш бо Ё бод, ва бигзор Ё боло равад.”» 2 Вақоенома 36:15–23.

Ягона ду ишора дар Китоби Муқаддас дар бораи он ки замин шанбеҳои худро баҳравар мегардад, ба пароканда шудани қавми Худо ва ба ҳафтод соли асорат марбут аст, ки давраи замонро ифода мекард, ки ба замин имкон медод аз шанбеҳои худ баҳра барад. Ин ба миқдори ҳамон шанбеҳое баробар буд, ки яҳудиён нагузоштанд замин аз оромӣ баҳра барад. Ором гирифтани замин барои ҳафтод сол, маҷмӯи он солҳоро ифода мекард, ки исён бар зидди амри иҷозат додан ба замин, то ором гирад, ба амал оварда шуда буд. Ҳисоби сода нишон медиҳад, ки дар «чорсаду навад» соли исён, ҷамъан ҳафтод сол вучуд медошт, ки дар онҳо замин ором нагирифта буд.

Чорсаду навад сол аз ду ҳазору сесад сол ҷудо карда шуд, ҳамчун давраи имтиёз барои яҳудиён, ва он «чорсаду навад» сол бо парокандагии «ҳафт замон»-и Ибодат 26 иртиботи мустақим дорад.

Рӯёӣ «chazon» дар бораи поймол шудан ва рӯёӣ «march» дар бораи зухур дар анҷоми ду ҳазору сесад сол аз якдигар ҷудоанд, вале миёни онҳо робитаи мустақим вучуд дорад. Чунон ки бо Донёл буд, қавми Худо бояд ин ду рӯёро дуруст аз ҳам ҷудо намоянд ва ҳамзамон робитаи онҳоро бо якдигар эътироф кунанд. Ҳафтод соли асорат, ки ба се фармон анҷомид, то ба яҳудиён иҷозат дода шавад ба Ерусалим бозгарданд ва онро аз нав бино кунанд, рамзи «чорсаду навад» соли исёни яҳудиён бар зидди аҳди иҷозат додани оромии замин буд.

Вақте ки фармони сеюм фурсати бозгашт ва аз нав бино кардани онҳоро муайян намуд, ба онҳо «чорсаду навад» соли муҳлати озмоишӣ дода шуд, чунонки онҳо бо ҳамон давраи вақт озмуда шуданд, ки дар он нофармониашон ба вайроншавии Ерусалим ва пароканда гардидани онҳо оварда буд. Дар анҷоми дуюмин «чорсаду навад сол», нофармонии онҳо бори дигар боиси вайроншавии Ерусалим ва пароканда гардидани онҳо миёни халқҳои ғайрияҳудӣ мешуд.

Пеш аз парокандагии асорати ҳафтодсола «чорсаду навад» соли исён пеш омада буд, ва сипас пас аз он асорати ҳафтодсола боз «чорсаду навад сол» исёни минбаъда пайравӣ намуд.

Аввалин давраи «чорсаду навад» сола, ки боиси ҳафтод соли оромии замин гардида буд, бо харобшавии Ерусалим ба анҷом расид. Дар анҷоми «чорсаду навад» сола, ки аз ду ҳазору сесад сол ҷудо карда шуда буд, Ерусалим бори дигар хароб гардид, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози ҳамон чиз нишон медиҳад.

Ҳабси ҳафтодсолаи Исроили айнӣ дар Бобили айнӣ рамзи парокандагии «ҳафт замон» буд, ва хоҳар Уайт муайян мекунад, ки ҳафтод соли асорати Исроили айнӣ дар Бобили айнӣ намунае аз ҳазору дусад шаст соли асорати Исроили рӯхонӣ дар Бобили рӯхонӣ буд.

«Калисои Худо бар замин дар ин давраи тӯлонии таъқиботи бераҳмона ҳамон қадар ба асорат гирифта буд, ки чӣ гуна фарзандони Исроил дар Бобил дар айёми ғурбат дар асорат нигоҳ дошта мешуданд». Prophets and Kings, 714.

Ҳазору дусад шаст сол аз соли 538 то 1798 намунае аз «ҳафт замон» буд. Дар поёни ҳафтод сол, яҳудиён барои барқарор кардан ва аз нав бино намудани Ерусалим бозгаштанд. Бозгашти онҳо дар чараёни се фармон оғози (457 то м.) ду ҳазору сесад соли рӯёӣ

«tag'eh»-ро нишон дод, ки ба зухури Масеҳ дар Қудси Акдас дар 22 октябри соли 1844 анҷомид. Он се фармон оғози давраи нубувватиро муайян карданд, ва барои оғози давраи нубувватӣ ҳар сеи он фармонҳо зарур буданд, гарчанде ки онҳо бо фармони аввали Куруш ба бозгашт ва аз нав бино кардан оғоз намуда буданд.

«Дар боби ҳафтуми Эзро фармон ёфт мешавад. Оятҳои 12-26. Дар шакли комилтарини худ он аз ҷониби Артаксеркс, подшоҳи Форс, дар соли 457 то м. содир гардидааст. Аммо дар Эзро 6:14 гуфта мешавад, ки хонаи Худованд дар Ерусалим «мувофиқи амри [«фармон», хошия] Куруш ва Дорё ва Артаксеркс, подшоҳи Форс» бино карда шуд. Ин се подшоҳ, бо оғоз намудан, аз нав тасдиқ кардан ва ба анҷом расонидани фармон, онро ба ҳамон камоле расониданд, ки набувват барои ишора кардани оғози 2300 сол талаб мекард. Бо қабул кардани соли 457 то м., яъне замоне ки фармон комил гардид, ҳамчун таърихи амр, дида шуд, ки ҳар як ҷузъиёти набувват дар бораи ҳафтод ҳафта ба иҷро расидааст». Муборизаи Бузург, 326.

Аз соли 1798 то соли 1844, се фариштаи Ваҳй ба таърихи нубувват ворид гардиданд, ва ҳамон тавре ки се фармон оғози пешгӯии ду ҳазору сесад солро муайян карданд, ҳамон се фаришта анҷоми он пешгӯиро муайян намуданд. Давраи нубувват бо омадани фариштаи сеюм ба поён расид, чунон ки он бо омадани фармони сеюм оғоз ёфта буд, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он ҳамсон месозад.

Яҳудиён тахти фармони аввал ба бозгашт оғоз карданд, ва дар таърихи фармони дуюм маъбадро ба анҷом расониданд. Фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 расид, ва пеш аз он сана миллеритҳо маъбади рӯҳонисро, ки барои аз нав бино кардани аз Бобили рӯҳонӣ берун омада буданд, ба анҷом расонида буданд. Он бояд ба итмом мерасид, зеро 22 октябри соли 1844 паёмовари аҳд бояд ногаҳон ба маъбади худ меомад. Он маъбад қавми миллерит буд, ки 22 октябри соли 1844 ба аҳд даромаданд ва Петрус муайян месозад, ки онҳо маъбад буданд.

Шумо низ, чун сангҳои зинда, бино карда мешавед ба хонаи рӯҳонӣ, коҳиноти муқаддас, то ки қурбониҳои рӯҳониро, ки назди Худо ба василаи Исои Масеҳ мақбуланд, тақдим намоед. 1 Петрус 2:5.

Маъбади миллерӣ аз соли 1798 то 1844 бино ёфт, ки ин чихилу шаш сол, ё ба таври нубувватӣ се рӯз аст, зеро Масеҳ муайян кард, ки барои барафрохтани маъбад се рӯз лозим аст.

Ва иди Фисҳи яҳудиён наздик буд, ва Исо ба Уршалим баромад, ва дар маъбад ёфт онҳоро, ки говон ва гӯсфандон ва кабӯтарон мефурӯхтанд, ва саррофонро, ки ништа буданд. Ва чун тозиёнае аз ресмончаҳо сохт, ҳамаи онҳоро аз маъбад берун ронд, ҳам гӯсфандонро ва ҳам говонро; ва пули саррофонро рехт ва мизҳоро чаппа кард; ва ба онҳое ки кабӯтарон мефурӯхтанд, гуфт: «Ин чизҳоро аз ин ҷо бардоред; хонаи Падари Маро хонаи тиҷорат насозед». Ва шогирдонаш ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: «Ғайрати хонаи Ту Маро фурӯ бурдааст». Пас яҳудиён ҷавоб дода, ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ аломате ба мо нишон медиҳӣ, зеро ин корҳоро мекунӣ?» Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барпо хоҳам кард». Пас яҳудиён

гуфтанд: «Ин маъбад дар чиҳилу шаш сол бино шудааст, ва Ту онро дар се рӯз барпо хоҳӣ кард?» Аммо Ё дар бораи маъбади ҷисми Худ сухан мегуфт. Юҳанно 2:13–21.

Хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки вақте фиристодаи аҳд, чунон ки дар китоби Малокӣ тасвир шудааст, ногаҳон ба маъбади Худ омад, он пешгӯӣ ҳангоми он ки Масеҳ маъбадро пок сохт, ҳамон тавре ки дар порчаи зикршуда аз Юҳанно баён гардид, иҷро шудааст.

«Ҳангоме ки Исо маъбадро аз харидорон ва фурӯшандагони ҷаҳон пок мекард, Ё рисолати Худро барои пок кардани дил аз палидии гуноҳ эълон намуд,—аз хоҳишҳои заминӣ, ҳавасҳои худпарастона, одатҳои бад, ки ҷонро фасод мекунанд. “Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман тайёр хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ёро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки аз Ё шод мешавед: инак, Ё хоҳад омад, меғӯяд Худованди лашкарҳо. Вале кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат оварда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё устувор биистад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни шустагарон аст. Ва Ё нишаста, мисли гудозанда ва поккунандаи нукра, писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад гардонид, то ки онҳо барои Худованд қурбониеро дар адолат тақдим намоянд. Малокӣ 3:1–3.” Орзуи асрҳо, 161.

Маъбаде, ки дар боби дуҷуми Инҷили Юҳанно зикр шудааст, барои бунёд шуданаш чилу шаш сол сарф гардид, ва Исо гуфт, ки Ё маъбади вайроншударо дар се рӯз барпо хоҳад кард. Аз соли 1798 то 1844 чилу шаш сол аст, ва ин омадани се ғаришта (рӯзҳо)-и Ваҳӣ боби ҷордаҳро муайян месозад, ки ба воситаи се ғармоне, ки пешгӯии ду ҳазору сесадсоларо оғоз бахшиданд, пешакӣ тимсол шуда буданд. Чилу шаш сол он давраест, ки дар он Масеҳ маъбади Миллериро бардошт, зеро пеш аз он вақт қудсгоҳи рӯҳонӣ ва Исроили рӯҳонӣ аз ҷониби Бобили рӯҳонӣ поймол гардида буданд.

Вақте ки Масеҳ дар иди Фисх, дар оғози хизмати Худ, маъбадро пок намуд, Ё пешгӯии Пайки Аҳдро ба иҷро мерасонид, ки ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, чунон ки дар Малокӣ баён шудааст. Дар 22 октябри соли 1844 Масеҳ ногаҳон ба маъбади Худ омад, ва барои барпо кардани маъбади вайроншудаи Худ ба Ё чилу шаш сол лозим шуда буд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Сарқоҳини мо ба Қудси қудсҳо барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимулайём, чунон ки дар Дониёл 7:13 тасвир ёфтааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малоҳӣ пешгӯӣ кардааст, ҳамаашон тавсифи як воқеаи ягона мебошанд; ва ҳамин чиз ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 баён кардааст, ифода ёфтааст». «Муборизаи бузург», 426.

Аввалин ғазаб дар соли 1798 ба поён расид, ва анҷоми охири ғазаб соли 1844 буд. Оғози давраи чиҳилу шашсола, ки дар он Масеҳ маъбади Миллериро барпо кард, анҷомро таҷассум менамуд, зеро ҳам оғоз ва ҳам анҷом бо хотимаи ғазоби Худо бар қавми Ё нишонгузорӣ шуда буданд; зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он айният медиҳад.

Мо омӯзиши дастури Ҷабраил ба Дониёлро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Китоби Ваҳй бояд барои мардум кушода шавад. Бисёриҳо чунин таълим ёфтаанд, ки он китоби муҳршуда аст, аммо он фақат барои касоне муҳр шудааст, ки ҳақиқат ва нурро рад мекунанд. Ҳақиқатҳое, ки он дар бар дорад, бояд эълон карда шаванд, то мардум фурсате дошта бошанд, ки барои воқеаҳое, ки ба зудӣ рӯй хоҳанд дод, омода шаванд. Паёми Фариштаи Саввум бояд ҳамчун ягона умед барои начоти ҷаҳони ҳалокшаванда пешниҳод гардад. »

«Хатарҳои рӯзҳои охир бар сари мо омадаанд, ва дар кори худ мо бояд мардумро аз хатаре, ки дар он қарор доранд, огоҳ созем. Бигзор манзараҳои ҷиддие, ки нубувват ошкор кардааст, ки ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳанд пайваست, бе таваҷҷуҳ гузошта нашаванд. Мо фиристодагони Худо ҳастем, ва мо вақте барои аз даст додан надорем. Онҳое ки меҳоҳанд ҳамкорони Худованди мо Исои Масеҳ бошанд, ба ҳақиқе, ки дар ин китоб ёфт мешаванд, таваҷҷуҳи амиқ зоҳир хоҳанд кард. Бо қалам ва овоз онҳо хоҳанд кӯшид, то он чизҳои аҷибро, ки Масеҳ аз осмон омада буд, то ошкор намояд, равшан баён кунанд». Signs of the Times, July 4, 1906.